

Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα μὰ μπόρα ἔχει ξεσπάσει
—νεροποντὴ ἀνυπότακτη, γεμάτη θεία ὀργή—
σὰ νὰ ζητάει ἐπίμονα τὸν κόσμον νὰ χαλάσει,
τραγὴ σὴν ἄγρια μάνητα κι' ἀφέντρα ὡς τὴν αὐγή.

Ὡ φῦσι ἀνήλεη κάποτε καὶ σὰν μαριακή,
πῶς τρέμω τῶν στοιχείων σου τὸν ἄπρεπο θυμό,
τὴν ἀστραπή, τῶν σύγνεφων τὴ φοβερὴ ὑλακὴ
καὶ κάποτε τοῦ ἐδάφους σου τὸ θνητὸ σεισμό!

A. ΚΑΛΑΜΠΟΥΣΗΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Εἶναι ψευδὲς ὅτι ὑπάρχουν πραγματικότητες—φυσικὲς,
κοινωνικὲς ἢ ἀτομικὲς—ἀνώτερες ἀπὸ ἓνα ἀντίστοιχο ἔργο
τέχνης: ἀπλῶς, τὸ ἔργο αὐτὸ τῆς τέχνης δὲν εἶναι τὸ ἀνώ-
τερο στὸ θέμα του.

Ἡ ἰδέα νὰ ξανασυναντήσωμε στὴ ζωὴ μας μὰ γυναί-
κα, μᾶς προξενεῖ πόνο καὶ ἄγνηση: ποτὲ ὅμως ἡ ἰδέα νὰ
ξαναδιαβάσωμε ἓνα ὥραϊο φιλολογικὸ ἔργο.

Ἡ κλίσις, ἡ ἰδιοφυΐα, ἡ φαντασία, ἀπλουστεύουν πράγ-
ματα, ἐμπρὸς στὰ ὁποῖα ὁ ψυχραῖμος τρίτος κυριεύεται ἀπὸ
ἱλιγγο κοπώσεως.

Ἡ αἰσθησις τῆς ὁμομορφίᾳς δὲν ἔρχεται, παρὰ μαζὶ μὲ
τὸν ἐσωτερικὸ ξεπεσμό. Ὁ ὥραϊο δὲν ὑπάρχει γιὰ τὸ παιδί.
Τὸ ἔχει προσπεράσει.

Ἀγαποῦμε—τὴν ὁμομορφίαν· θαυμάζομε—τὴ δύναμιν·
ζηλεύομε—τὴ μνήμην. Μόνον τὴν κρίσιν ἐκτιμοῦμε,—αὐτὸ τ'
ὁλότελα **φυσικὸ** ἀνθρώπινον ἀπόκτημα.

Τὸ πάθος εἶναι ἡ **πίστις** τῆς σαρκός: τυφλό, ἀλόγι-
στο, ἀχαλίνωτο, ἀκατάσχετο.

Ὅταν ἐξέλεσεν ἡ Θρησκεία, ὁ πνευματισμὸς ἐζήτησε
νὰ μᾶς ξαναφέρει σ' αὐτὴν ἀπὸ μυστηριώδη μονοπάτια.

Ἄν ἡ Θρησκεία χαθῇ ποτὲ ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὴ γῆ,
ἡ ἀξιολογία τῶν ἀνθρώπων πρᾶξεων θὰ βασισθεῖ πάνω
στὴν Ἀξιοπρῆεια.

Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴ ζωὴ,
χωρὶς, σὲ μιὰ του ἡλικία, νὰ γίνῃ δέσμος τῆς ταπεινῆς ἡδο-
νῆς : ἄλλοι ἀρχίζουν ἀπ' αὐτήν, ἄλλοι τελειώνουν ἐκεῖ.
Ποιοὶ ν' ἀπομένουν οἱ σοφώτεροι ;

Αἰώνιο στὸν γήϊνόν μας κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι,
παρὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς νεκρό.

Νὰ μὴν πάσχῃς, νὰ μὴν ὑποφέρῃς, νὰ μὴ βασανισθῇς :
αὐτὸς εἶναι ὁ στωϊκισμός. - Δὲν εἶναι μιὰ ἀνανδρία κατὰ βά-
θος ;

Ὅλες οἱ μεγάλες προσωπικότητες τῶν θετικῶν ἐπι-
στημῶν δὲν ἔκαμαν ἄλλο, παρὰ ν' ἀνεύρουν στὴν ἐξωτερι-
κὴ πραγματικότητα τίς σχέσεις πὺν ἐσχημάτισαν στὸν νοῦν
τους.

Τρομερὴ εἶναι ἡ Μοῖρα ὅχι γιὰ ὅσα δίνει, ἀλλὰ γιὰ ὅσα
κρύβει.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ πὺ ἀντικαλλιτεχνικό, τὸ πὺ
ἀφιλοσόφητο, τὸ πὺ ἐφιαλτικό, ἀπὸ τὸ νὰ λατρεύῃ κανεὶς τὸ
πλῆθος, τὸν ὄγκον, τὸ μέγεθος, τὸν ἀριθμὸ !

Μὲ τὴν πίστη, ἐξ ἴσου γόνιμη εἶναι ἡ πεποίθησις, καὶ
ἀπὸ τὴν ἐξάρση ἰσχυρότερο τὸ πείσμα.

Τ' ὠραιότερο πὺν ἀποκομίζει κανεὶς ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς
Τέχνης εἶναι ἡ ἐπαφὴ πρὸς τίς ἀνώτερες στιγμὰς τῶν δημι-
ουργῶν τους.

Ὑπάρχουν ἔργα πὺν θαυμάζομε, μὰ πὺν δὲν θὰ θέ-
λαμε νὰ τὰ γράψωμε ποτέ.

Στὸ σχολεῖο μου μ' ἐμάθαιναν ὅτι τ' ἀρχαῖα κείμενα εἶναι περίφημα γιὰ τὴ σαφήνεια καὶ τὴ διαύγειά τους: ὅμως τότε δὲν μπορούσα νὰ ἐξηγήσω γιὰτὶ τὰ σχόλια, κάτω ἀπὸ τὸ πρωτότυπο, ἔπιαναν τὰ τέσσερα πέμπτα τῆς σελίδας!

Ἄλλοι προχωροῦν στὴ ζωὴ τους ἀντλώντας θάρρος ἀπὸ τὴ μεταφυσικὴ γιὰ νὰ πολεμήσουν τὴν σκληρὴν πραγματικότητα· ἄλλοι, προχωροῦν ἀντλώντας θάρρος ἀπὸ τὴν πραγματικότητα γιὰ νὰ πολεμήσουν τὴν ὑπουλὴ μεταφυσική.

Ποτὲ δὲν αἰσθάνεται κανεὶς τὸν ἑαυτό του τόσο πλούσιο σὲ δύναμη, ὅσον ὅταν τὴν ξοδεύει.

Τὸ σῶμα θὰ ζοῦσε καὶ χωρὶς τὸ πνεῦμα. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα πῶς θὰ ζοῦσε χωρὶς τὸ σῶμα;

«Εἶναι σὰν τὴν κούκλα» λέγουν οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν τὴ μεγάλη φυσικὴ ὁμοιομορφία. Ἡ τέχνη λοιπὸν δὲν εἶναι τὸ κριτήριο γιὰ τὴ φύση;

Πολλὲς φορὲς ἀπόρησα πῶς ἢμπορεῖ,—τοῦλάχιστον μὲ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ—νὰ βροῖσκειται ἓνα νόημα, καὶ μάλιστα Ὑψηλό, σὲ μιὰ φύση ποὺ ἀλληλοεξοντώνεται, ὅταν δὲν φθείρεται ἀπὸ μέσα της ἡ ἴδια...

Οὐσία γυρεύουμε ἀπὸ τὰ σύγχρονά μας ἔργα τῆς Τέχνης: καὶ ὅμως τόσο καλὰ ξέρομε ὅτι ἀπὸ τὰ παλαιότερα δὲν ἀπόμεινε, παρὰ μόνον ἡ μορφή.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟ "ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ
ΠΛΑ·Ι· ΣΤΟ ΝΕΙΛΟ,,.

ROTONDE GROUPI

V

Μαγεία τοῦ ρυθμοῦ! Μεθῦσι κι' ὀργασμὸς τρελλός!... Καὶ τὰ ξεγάρια, λαγγεμένα, ἀδιάκοπα, στριφογυρίζουν, κι' ἔρχονται καὶ φεύγουν κι' ὅλο πᾶνε! Ἀλήθεια, τί λουλούδια ξωτικά σὲ μαγεμένο θερμοκήπιο! Καὶ τί μαγεία τοῦ ρυθμοῦ! Καὶ τί μεθῦσι κι' ὀργασμὸς τρελλός!...

Γεμάτη ἡ ροτόντα! Μυριόχρωμα, μυριόμορφα, γαλα-